

F. t. beslutn. vedr. kollektiv energiforsyning

tidige ejere at aftage energi fra én bestemt leverandør. Derfor skal § 15 ophæves.

Ad 2

I folketingsåret 1987-88, 1. samling, vedtog et flertal bestående af S, SF, RV og FK beslutningsforslag nr. B 71 om ændring af lov om varmforsyning (begrænsning af elvarme), se Folketingstidende 1987-88, 1. samling, forhandlingerne sp. 4427, 5118 og 7596 samt tillæg A sp. 2769, tillæg B sp. 503 og tillæg C sp. 335. Alle andre partier (KF, V, CD, FP og KRF) stemte imod. Konsekvensen af forslaget var, at regeringen skulle fremsætte nødvendige lovforslag til stop for adgangen til at anvende el til opvarmningsformål. Det gjorde regeringen i form af lovforslag nr. L 240 om begrænsning af elvarme, se Folketingstidende 1987-88, 1. samling, forhandlingerne sp. 8847 og 9313 samt tillæg A sp. 4747. Lovforslaget kom dog aldrig til afstemning, eftersom der blev udskrevet folketingsvalg til afholdelse den 10. maj 1988.

Efter valget fik Danmark en radikal energiminister, Jens Bilgrav-Nielsen. Da han havde været en af forslagsstillerne til B 71, anvendte han muligheden for at »lovgive« om forbud mod elopvarmning uden om Folketinget. Energiministeriet udsendte efter varmforsyningslovens § 21 en cirkulæremeddelelse til landets kommuner, hvori det blev dem pålagt at anvende lovens § 14 til at forbyde elvarme.

Nok en gang blev det landets kommuner, der måtte gøre det »beskidte« arbejde med at tvinge befolkningen, hvor det rettelig burde være et politisk flertal i Folketinget, som tog ansvaret for den usmagelige tvangspolitik.

Elvarme er på mange måder og i mange situationer den bedste opvarmningsmulighed. Imidlertid er interessen for at få befolkningen koblet til de kollektive forsyningsanlæg så stærk, at man finder behov for at forbyde andre energiformer. I den forbindelse må cirkulæret og andre ministerielle påbud til kommunerne vedrørende dette tilbagekaldes, således at elvarme kan indgå i forbrugernes tilbudspalet på lige fod med andre energiformer.

Ad 3

Når varmforsyningslovens bestemmelser om tvang udgår, vil forbrugerne i fremtiden kunne vælge frit. Imidlertid er der titusinder af ejendomme, hvorpå der allerede er tinglyst pligt til at aftage kollektiv energi. Disse forbrugere skal ligestilles med nye forbrugere, derved at de skal have mulighed for at få tinglysningen fjernet. Vi forestiller os ikke, at der systematisk skal ske en fjernelse af eksisterende tinglysninger vedrørende kollektive forsyninger, men at ændringer i tinglysningerne skal ske på den enkelte ejendomssejers initiativ.

Der ønskes med dette punkt en hjemmel til, at ejendomssejerne kan slippe ud af pligten til at aftage kollektiv forsyning fra fjernvarme eller naturgas.

Pligten til at aftage fjernvarme og/eller naturgas er ikke kun pålagt gennem tinglysninger på den enkelte ejendom. I mange kommuner fremkommer tvangstilslutningen i form af bestemmelser i varmforsyningsplaner, lokalplaner, regionplaner osv.

Forslagsstillerne forestiller sig, at der f.eks. gennemføres en lovgivning, som blot gør de mange planers bestemmelser vedrørende pligten til at aftage fjernvarme eller naturgas ugyldige. Derved undgås, at det offentlige skal ofre ressourcer på at revidere de mange – i øvrigt unødvendige – planer.

Øvrige bestemmelser:

Såfremt der er bestemmelser i anden lovgivning vedrørende tvangen til at aftage fjernvarme og naturgas fra kollektive forsyningsanlæg, må disse bestemmelser også ophæves.

Situationen, der tilstræbes, er et varme/energi-marked, hvor hver enkelt borger aldeles frit kan vælge mellem flest mulige udbud. Denne valgfrihed vil få samme gunstige indflydelse på pris og kvalitet af energiforsyningen, som valgfrihed og forbrugersuverænitet har haft på andre områder med et frit marked.

Nærværende forslag er indeholdt i Fremskridtspartiets løvkatalog 1991-92, udgivet af Fremskridtspartiets folketingsgruppe oktober 1991, forslag nr. 102. (ISBN nr. 87-89766-00-8.